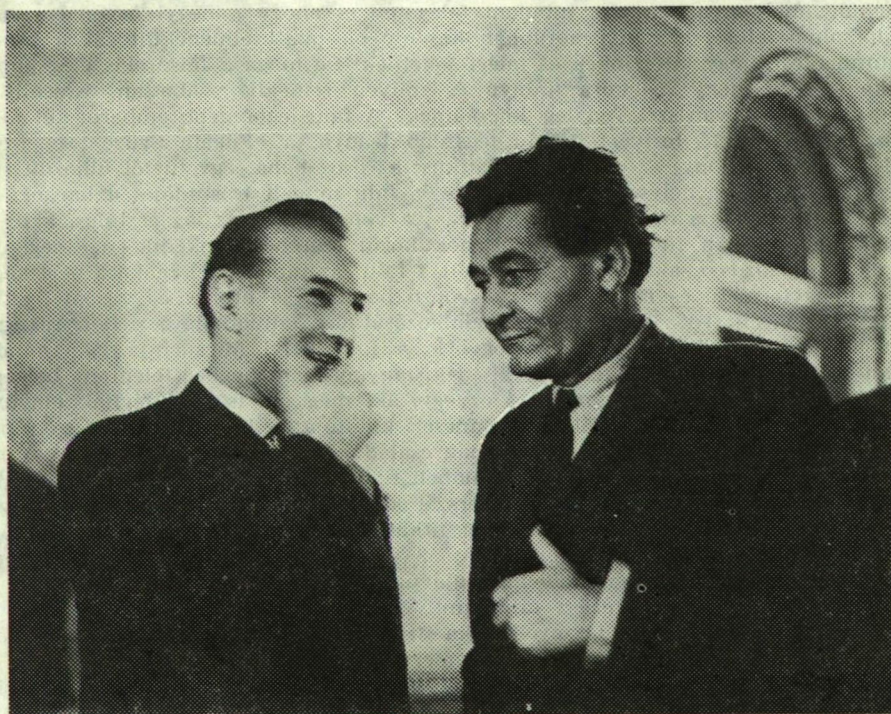

másfél mázsás öreg Kálmányt oszloplábain, hatalmas koponyájával, nagy szemével, egyik karja lógjon szélütötten, a másikat emelje magasba vádlón, hitvallón, áldva és átkozva. Nőjön ez a szobor túl Kálmányon, legyen az eltékozolt ország jajszava, a közvetve megölt lángelmék gyászbeszéde, mindnyájunk büszkesége, szégyene és mellverése. Legyen benne még valami: az ő igaza és a mi elégtételünk. Ó-Szegedet megörökítette, Új-Szeged nem fogadta be. Mégse tudta elhagyni. Meghasonlott, tragikus hűség. Talán minden hűségnél szebb.

1977.

ERDEI FERENC NYERS REZSŐVEL